

Libris .RO
Respect pentru oameni și cărți

INTERVIU

Cosmin Boiu

EDITURA
NEVERLAND

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BAIU, COSMIN

Interviul / Cosmin Baiu. - București : Neverland, 2019
ISBN 978-606-8390-91-8

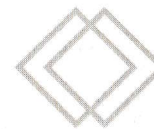
821.135.1

Ilustrații: Cosmin Baiu

Toate drepturile rezervate. Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse sau transmise, sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiare, înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informației, fără permisiunea editorului.

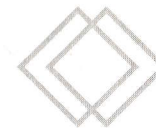
Ediție publicată de Editura NEVERLAND

Copyright © 2019

Cuprins

Capitolul I. TREZIREA.....	9
Capitolul II. TEROAREA	33
Capitolul III. ÎN CENTRU	61
Capitolul IV. REVOLTA.....	95
Capitolul V. CATEDRALA	123
Capitolul VI. CORPORAȚIA	171
Capitolul VII. ...SFÂRȘITUL ESTE UN NOU ÎNCEPUT	214
EPILOG	235
CUVÂNTUL AUTORULUI.....	242

Capitolul I

TREZIREA

Lui C nu-i plăceau diminețile în care trebuia să se trezească foarte devreme. Adormea, de regulă, târziu, mult după miezul nopții, atunci când întregul oraș „trăgea pe dreapta”, când în sfârșit putea fi el însuși pentru una-două ore. În liniștea perfectă, aproape înspăimântătoare, ce se instala în cartier, totul avea cumva alt gust. Lectura căpăta sensuri noi, mai profunde, filmul sau spectacolul la televizor apăreau în culori mai vii, psihedelice. În cele din urmă, C adormea fără să-și dea seama, creierul lui făcând pur și simplu „shut-down”, senzația fiind aceea de prăbușire într-un abis întunecat, moarte a cunoștinței.

Alarma telefonului sună brutal la ora 07:00, ca o sentință venită dintr-o altă lume. C se zvârcoli câteva momente cu ochii închiși, răscolind plapuma cea grea ce îl ferea de frigul pătrunzător din cameră. Un picior îi atârna solitar peste marginea patului, complet înghețat. În această cameră se purta o adevărată bătălie între realitate și lumea visurilor, iar pentru câteva minute părea că aceasta din urmă va învinge categoric, așa cum o făcea întotdeauna.

Dintr-o dată C zvâcni în capul oaselor, aruncând cât colo plapuma. Fața lui somnoroasă exprima panică totală:

– **Interviul!**, răcni el răgușit.

Zbură din pat spre baie, după care reveni în dormitor pentru a-și recupera telefonul. —

— 7 și un sfert! Am întârziat!

Se îmbracă în viteză, alegând cea mai bună cămașă, cel mai bun costum negru și cea mai frumoasă cravată, fără să remarce că acestea erau singurele obiecte de îmbrăcăminte din dulap. Realiză în ultima clipă că nu avea șosete în picioare, și pescui, din teancul aruncat neglijent într-o pungă, două bucăți cu o culoare apropiată. „Ar trebui să mă hotărâsc naibii odată și să cumpăr numai șosete negre!”, mormăi ca pentru sine. Observă în treacăt cum degetul mare de la piciorul stâng i se lăfăia vesel prin șoseta ruptă, însă întoarse capul în altă direcție, hotărând pe moment că dacă el nu vede acest detaliu, nimeni altcineva nu o va face.

— Cafeaua! Nu pot pleca în halul ăsta!

Într-adevăr, cu cinci ore dormite la activ, C avea o înfățișare izbitor de apropiată de cea a unui zombie, în ciuda costumului sobru, sau poate chiar datorită acestui detaliu. Ochii umflați și încercânați, ridurile obrazului drept, acolo unde perna îi presase fața, gura ușor strâmbă, înghețată într-un rictus adormit, nu îl recomandau pentru a ieși pe stradă, cu atât mai puțin pentru a participa la un interviu.

Dădu buzna în bucătărie, acolo unde un imens espressor italian ocupa jumătate de masă. Cealaltă jumătate era acoperită de o junglă, alcătuită din cutii și pungi cu boabe de cafea de mărci diferite, bucăți mari de pâine mucegăită și salam italian, peste care trona un pachet de unt uitat de câteva zile și o roșie zdrobită, pe jumătate îngurgitată.

— Am să îmi fac un espresso dublu, ca un adevărat barista! La naiba, la câți bani am dat pe agregatul ăsta, măcar bucuria asta să o am...

În timp ce punea în funcțiune fabrica de cafea, aruncă concomitent o privire la ceas (07:30) și pe geamul de afară. Începuse să ningă ușor. Înjură în barbă, conștientizând frigul năprasnic, mijloacele de transport insalubre și aglomerate pe care va fi nevoit să le ia pentru a ajunge în Centru. Hotărî pe loc să se concentreze asupra acestor câteva minute de relaxare și să-și savureze cafeaua.

— Primiți cu colindul?, se auzi o voce masculină de dincolo de geam.

Cu ceașca de cafea în mână, C se uită spre fereastră, acolo de unde vreo 7-8 capete întunecate îl priveau cu un aer serios. Se întrebă, oarecum prostește, care dintre acele capete i se adresase, cu toate că acest detaliu nu schimba foarte mult situația neplăcută în care se afla. Se hotărî să aștepte până ce unul dintre capete va vorbi din nou. Rămase nemișcat în picioare, cu corpul ușor întors spre partea stângă și capul spre geam.

Trecură câteva clipe, timp în care C se gândi că va pierde interviul datorită acestui incident neprevăzut. În cele din urmă, capul din stânga, cel mai apropiat de rama geamului, vorbi din nou, iar C realiză acest lucru deoarece vocea avea același timbru:

— Primiți cu colindul?

Ceva mai relaxat, C se puse în mișcare, așezându-și ceașca pe masă. Luă loc pe scaunul de lemn, ce protestă inutil, cu un scârțâit prelung, exersat. Privirile de dincolo de sticlă îi urmăreau

fiecare mișcare, cu ochi înghețați de frig. C observă cu îngrijorare că ninsoarea de afară se întetșise.

– Da, primesc, zise într-un sfârșit, însă repede, pentru că trebuie să plec urgent din casă...

– Unde vă grăbiți la o asemenea oră, acum, în prag de sărbători?, grăi din nou capul, cu oarecare empatie.

– Ei, am un interviu... un interviu important. Trebuie să ajung în Centru, iar pe ninsoarea asta toate mașinile vor merge mai încet.

– Un interviu!... extraordinar... cu adevărat extraordinar... la ce oră aveți programarea?

– La ora 09:30, oarecum la limită dacă ne gândim cât este ceasul acum. Apropo, cum se circulă, s-a așezat zăpada deja, sau e topită?

Capul din stânga se întoarce pentru o vreme în spate, încercând parcă să vadă ce se mai întâmplă pe stradă. În cele din urmă se întoarce către C, trăsăturile sale indicând îngrijorarea:

– Se pune!

C sorbi o gură mare de cafea, golind aproape jumătate din ceașcă. Era foarte amară, cu note florale și pământii, chiar dacă C nu avea nicio idee despre gustul florilor sau, mai ales, al pământului. „Sumatra”, zâmbi el satisfăcut. „Câteva boabe învechite în mediu controlat, ce schimbă cu totul aroma”. Pentru o vreme păru că uită de siluetele înghețate de la fereastră, fiind preocupat să își termine băutura. „Voi lua paltonul cel gros și fularul maro de lână. Să caut pe unde am aruncat fesul, în niciun caz nu pot ieși fără fes afară!...”. Însă adio frizură! Cu fesul pe cap, transpirat după vreo oră petrecută în trafic, va arăta

ca un idiot la interviu, spulberându-și din start șansele. Poate o glugă ar fi mai potrivită totuși, reflectă C.

– Primiți cu colindul?, se auzi din nou vocea cea neplăcută.

– V-am spus că mă grăbesc, ar fi cumva contrar intereselor mele să stau să vă ascult și să ratez interviul... C sorbi cu lăcomie ultima gură de cafea, trântind hotărât ceașca pe masă. Cu coada ochiului admiră inscripția imprimată în ceramică: „You rock!”. Poate chiar așa e, își zise zâmbind C, poate chiar este ziua mea cea mare, în care voi da lovitura. Și Dumnezeu mi-e martor, am mare nevoie să dau lovitura! Totul este luat pe credit, absolut totul, inclusiv boabele astea nenorocite de cafea... Trebuie să se întâmple o minune pentru a le putea plăti...

– Sumatra?!... cafeaua, vreau să spun, are boabe de Sumatra?...

Capetele se aplecară privind către C, foarte curioase. Acesta hotărî că lucrurile merseseră prea departe. Trebuia să părăsească urgent apartamentul, dacă mai voia să ajungă la timp în Centru.

– Uite ce e băieți, zise el, observând că între timp capetele de la fereastră fuseseră acoperite de zăpadă afânată. Îmi pare tare rău că lucrurile s-au întâmplat așa și până la un punct pot să vă înțeleg frustrarea. Numai că am mare nevoie să mă înțelegeți și voi pe mine, am un interviu la care trebuie să ajung și e al naibii de departe!

– Este în Centru..., vorbi din nou capul de lângă rama din stânga a ferestrei.

– Da, exact ce spuneam. Putem să ajungem la o înțelegere, cumva? Cu ce pot să vă ajut? Sincer, îmi pare rău, dar pur și simplu nu am timp să ascult acest colind. Apropo, ce colind doreați să-mi cântați?

– Cel cu vestea cea minunată, nașterea Pruncului... Durează de regulă cam un minut, un minut și cincisprezece secunde...

Avem și unul mai scurt, despre întoarcerea acasă, care poate ar fi mai nimerit în situația dumneavoastră...

– Minunat!, exclamă C complet neatent. Bun, haideți să procedăm în felul următor, numai dacă și voi sunteți de acord cu mine: propun să considerăm că ați cântat acest colind, iar eu pot merge să mă îmbrac, întrucât am întârziat deja. Ce ziceți de această propunere, băieți?

Capetele albite de zăpadă părură a se sfătui preț de un minut, întrucât se întoarseră unul spre celălalt, vorbindu-și pe o voce scăzută, ce nu trecea de sticla geamului. Discuția era evident în contradictoriu, o parte dintre colindători susținându-și vehement dorința de a cânta colindul. În cele din urmă, C observă cum capul de lângă rama geamului, ce părea a fi un fel de șef al grupului, începea să-și convingă treptat colegii, cu argumente rostite calm, cu o mină împăciuitoare. C numără în total 9 capete, cu unul retras undeva mai în spate, abia vizibil, întors în permanență cu fața spre stradă. Acesta din urmă era în mod evident lipsit de interes cu privire la tematica discuției, probabil considerând subiectul cu mult sub nivelul său de inteligență. „Un încrezut!”, reflectă C intrigat. „De ce a mai venit cu grupul de colindători, dacă se consideră a fi prea bun pentru a cânta alături de ei?” C era de acord cu faptul că acel colind ar fi trebuit cântat, însă și ei trebuiau să înțeleagă situația absolut specială în care el se găsea, fiind nevoit realmente să fugă spre metrou pentru a ajunge la acel interviu la ora programată. La urma urmei cu toții știau că nu este bine să întârzi la astfel de evenimente.

În cele din urmă, capetele ajunseră la un consens, întrucât își întoarseră fața spre C, toate cu excepția celui aflat în plan îndepărtat. Cel din stânga grăi din nou, cu hotărâre:

– Am căzut cu toții de acord să nu mai cântăm colindul... te rog să mă crezi că nu a fost deloc o hotărâre ușoară!... Este o decizie ce ne afectează pe noi toți, însă înțelegem situația ta absolut specială, nevoia ta urgentă de a ajunge la timp la acea întâlnire.

C răsufală ușurat, jucându-se absent cu ceașca goală de cafea.
– Mulțumesc din suflet, băieți!

Capul continuă imperturbabil, încruntându-se ușor pentru că fusese întrerupt.

– ... Însă va trebui să ne plătești contravaloarea colindului, la care se adaugă o suprataxă, un fel de penalitate pentru situația creată, întrucât nu poți să ne acuzi pe noi că am fost de rea-credință atunci când te-am abordat. Nu puteam ști faptul că tu te grăbești să ajungi la un interviu... întrucât pari un băiat de treabă, ești de acord cu acest aspect, da?

C se gândi că merita să plătească orice sumă, numai să poată scăpa odată din această încurcătură, așa că se grăbi să confirme:

– Plătesc, cum să nu, inclusiv penalitatea! Este vorba de o sumă fixă sau este un procent pe care-l aplicați la tariful vostru obișnuit?

Capul zâmbi și se înclină puțin, în semn de respect.

– Foarte atent la detalii, excelent. Astfel de calități sunt apreciate de potențialii angajatori! Dacă îmi permiți să spun, așa zice că ai reale șanse de a fi selectat la interviul de azi. O accepți sau nu, este părerea imparțială a unui colindător oarecare.

Revenind la penalitate, înclin spre aplicarea unui procent forțat, să zicem un 20% aplicat la tariful nostru obișnuit de 100. Și pentru că ne place foarte mult de tine și ne dorim să mai colaborăm poate în viitor, îți vom face o reducere de 10% din suma totală. La urma urmei, sărbătorile de iarnă de-abia au început! De acord, băieți?!

Toate cele opt capete se înclină zâmbind, în semn de aprobare, în timp ce al nouălea colindător, cel din fundal, se întoarce spre geam, furios. El nu era de acord cu reducerile, însă în grupul colindătorilor domnea democrația.

– Te costă 108, dacă am calculat corect. Nu acceptăm cash, doar plata cu telefonul sau cardul de credit.

C se simțea ușurat, toată această situație părea a se apropia de un deznodământ mulțumitor pentru toate părțile implicate. Se scotoci în buzunar căutându-și cardul, după care se apropie de fereastră pentru a plăti. Privirile tuturor erau ațintite asupra mâinii sale întinse, în care ținea strâns obiectul prin care întreaga dispută avea să se încheie.

C răsuci încuietoarea geamului, după care trase cu putere, înțelegând că rama era complet înghețată. Niciun rezultat. Trase din nou, atent însă să nu rupă cu totul zăvorul din aluminiu.

– Băieți, ajutați-mă, avem o problemă neașteptată, se rugă el.

Șaisprezece brațe apărură ca de nicăieri și împinseră cu putere geamul, în timp ce el trăgea din interior. Se opintiră așa câteva minute, aproape spărgând sticla, până când obosiră.

Capul din stânga transpirase puternic datorită efortului, iar zăpada din creștet începuse să se topească, scurgându-i-se pe față și pe obraji precum niște lacrimi. Imaginea era așa de

evocatoare, încât C se gândi fără să vrea că acești colindători își doreau cu adevărat banii.

– Băieți, am o idee, zise el vesel. Aveți un POS mobil la voi, am dreptate sau nu?!

Capetele se grăbiră să încuviințeze, înlăcrimate.

– Bun! Apropiati-l de geam, lipiți-l de sticlă dacă este nevoie, nu înainte de a tasta suma de 108, pe care vi-o datorez.

Câteva momente mai târziu, POS-ul susținut de șaisprezece brațe era lipit de geam, cu ecranul cel verde afișând cifrele. C verifică datele cu atenție, întrucât nu voia să fie înșelat, după care apropie cardul de credit de sticlă. Cu un sunet slab, însă vesel, aparatul confirmă plata și scoase chitanța. Toate cele opt capete izbucniră în urale, agitându-și brațele în aer, de parcă câștigaseră la loto. Cel de-al nouălea se întoarce mirat, însă, înțelegând despre ce era vorba, zâmbi satisfăcut.

Capul de lângă rama din stânga a ferestrei luă în cele din urmă cuvântul:

– Mulțumim frumos, Sărbători Fericite și să ne vedem cu bine! Grăbește-te pentru că întârzi la interviu! Cu toate că nu am reușit să te colindăm, cred că vorbesc în asentimentul colegilor mei că situația a fost soluționată cum nu se poate mai bine și mai ales în timp util! Mult succes! Păstrează-ți calmul, alege cu grijă ceea ce spui, etalează-ți cunoștințele cu calm. Dacă faci toate aceste lucruri, nu ai cum să nu reușești!

C le făcu vesel cu mâna de la revedere și îi privi cum se retrag treptat de la fereastră, îndepărtându-se. Observă că afară ninge de-a binelea acum și scâpă o înjurătură printre dinți. Era deja ora 8!